

Lectori salutem!

Az én helyzetemben, – félévvel egy ilyen rangos intézmény élére történt megválasztásom után, – gazdag, terjedelmes beszámolót írni volna méltó. Intézménynek nevezem a Magyar Népfőiskolai Társaságot, mert erre mind eddigi története, mind társadalmi jelentősége, mind pediglen jövőbéli küldetése predestinálja. Ha mégsem sikeredik gazdagnak, terjedelmesnek, sőt talán még beszámolóknak sem ez az írás, nem csupán enyém a hiba. Valami megváltozott. Valami megtört. Eddigi küzdelmekkel teli, de stabilnak tűnő világunk egészen új arcát mutatja. Most egyáltalán nem csupán a pandémiára gondolok, sőt arra a legkevésbé. A mostani járvány csupán következménye annak, ami velünk történik. A globális változásnak. Nem akarom lekicsinyelni a nehézségeket, amelyekkel elődjünk valaha is szembesültek, de tartok tőle, utódainkra sokkal nagyobb nehézségek várnak. Ebben a helyzetben vigasztalásra és biztatásra szorulunk. Akinek van kiben bízni, könnyebben lesz úrrá a nehézségeken. És nekünk erős bizodalunk van e világ teremtőjében, fenntartójában és igazgatójában. Így aztán nincs miért keseregnünk, de igenis, meg kell fogjuk a munka végét. Nem kell politikai ellenfeleket legyőznünk, még kevésbé idegen hatalmakat. Ha egyáltalán bármit, bárkit le kell győznünk, hát önmagunkat. A bennünk fészkelő restséget. A bennünk fészkelő hiúságot, önzést, szeretetlenséget. Nem kell és nem is szabad mérlegelnünk, de igenis szabad, sőt kell engedelmességnünk a hívó szónak. Keressük a járható utat, ne az akadályokat próbáljuk leküzdeni, a lehetőségeinkkel próbáljunk élni. Azt hiszem, ami feladatot az Úristen kirendel számunkra, ahhoz a szükséges eszközöket is biztosítja. A Magyar Népfőiskolai Társaságra soha nem volt nagyobb szüksége a nemzetnek, mint ma, holnap és holnapután. Ha csak átmentjük a Társaságot a jövőnek, már azzal is sokat tettünk. Tegye hát ki-ki a maga helyén a maga dolgát, hogy a sok kicsi sokra menjen. Ennek jegyében bocsátjuk útjára ezt a lapszámot.

Bardócz András